

1.

Swatba na Krásné Hoře. *)

Tamto co poštolek diwokých řad,
Gegichžto náramné hlaholj šumy,
Obletugj kolem šediwé rupy,
Stáwaltě před wěky auprawný hrad.
Ostawil wšak wěž gen drawý čas,
Aby, když utuchne lidský hlas,
Z rozmetů pautnjk zde wyskaumal gemný,
Záwog co dřewnosti ukrywá temný.

Rozbila posledně tady swůg byt
Pýchau a sličnostj wýtečná panj,
Lásky genž plamenné w bděnj a spanj
Pro swého bratrance chowala cit.
Nepoznawši tudy vlastnjch chyb,
Učinila w wáśni strašný slib;
Dřjwe že pozbude žiwota statku,
Nežli se odřekne tohoto sňatku.

Nadarmo kárá gi twrze té kněz
Z poklésky, kteraužto spáchati mñj,
Darmo gi z urážky zákonů winj;
Wládkně w haěwu mu odwece: Wěž,

*) Zřjceniny w Tábořsku blíž Mladé Wožice. Poslednj držitelkně tohoto hradu, owdowělá panj Mráčkowna, o nž tato báseň gedná, we zřjceninách geho roku 1211, gak powěst udává, smrt swau našla.

Máš tak dlouho u vězení žít,
 A ve strastech newýslovných nýt,
 Dokawad neztwrdj obřad twůg swatý
 Swazek náš milostj na wěky spiatý.

Sotwa to dořekši, kázala wést
 We žalář hrůzyplný sluhu páně,
 Odkudž wjc nespatřil we skwělé bráně
 Ryšawé slunce se na wchodu wznést.
 Společnjkem geho gesti had,
 Geštěr s hmyzem hnusným, při čemž chlad
 Auzkostj probjhá ztrápené audy,
 Slzj gež newinných zbrocugj praudy.

Wdowa se předce wždy tázati gde,
 Zdali gj swoluge, snažně co žádá,
 Wýtky mu činje, že schwálně ukrádá
 Slasti gj, gežto má zakusit zde.
 On však znage powinnosti swé,
 Wyswětługe ženě wášniwé,
 Spogenjm tjm že se w propast pohrauzj
 Zločinu, an se i přjroda zpauzj.

Nicméně k slawnosti každého dne
 Přjprawy činj se; kámen se snaubj
 S kamenem, hradba se mistrně rauhj,
 Báně ozářená wzhůru se pne.
 Wětšj řemesnjků ale daw
 U wnitř opravuge zámku staw,
 Sklenuge kobky a komnaty krásné,
 Gasoň ať w blankytu swjťj neb hasne.

Zwlastě co kauzelnic nádherný stan
 Okrauhlá krásřlila sřj se, kde hody
 Držeti mjnili šlechtické rody,
 Žeby se zarděl byl Asie pán.

Pestré koberce a rudý nach
 Kryli stěny, podlahu a prah,
 Wúkol se třpytěli gachonty w zlatě,
 Wúkol se měnily demantů hlatě.

Dělnjci oddechu neměli den;
 Neboť gim zšjlená panj we zmačku
 Nedala swětít ni neděl ni swátku,
 Ano ni libý gim neprála sen.
 Zdaliž minauti gi může trest
 Za winu, njž obtžžena gest?
 Zdaliž i daufati může, že štěstj
 Na tomto swětě. gj bude kdy kwěsti?

Aita giž letnice slawné zde gsau,
 Kdežto se do smrti s milencem drahým
 Slančítí hodlá ke rozkošem blahým,
 Netužje zkázú že osnuje swau.
 Drzně na cimbuřj stogje zdá,
 Kdy se kochan lepý zhlédnaut dá,
 Nemohanc wytrpět wniternej muku,
 Aby giž wložila w geho swau ruku.

Poslowé chwátagj semo i tam,
 Hostéby pozwanj sešli se w teyně,
 Kde se měl wykonat nynj weřegně
 Božstwu a přjrodě protiwný klam.
 Šlechta sgjzdy se — giž padá most, —
 A we statný hrad gde mnohý host,
 Žádaucj zenich gen geště zde nenj; —
 Swatowé trwagj w pozorném dlenj.

Newěsta čeká co lačina dceř, —
 Čjiko se leskne co slunečná záře,
 Modré gsau oči co blankyt, a twáře
 Gakby nach rozwinul růžowý keř.

Rusá něžná kštica po šjgi
 U' prstencjch ladných plyne gj,
 Oděw ze kmentu, genž zlatem se třpytj,
 Dopadnaut na lepé audy se šjtj.

Saurodých šlechticů půwabný zbor
 Okolo newěsty lichotně stogj,
 Komonstwo gegj se we řady strogj, —
 Wjstat chce ženicha weškeren twor.
 Ai tu hlásného zwuk s wěze zuj,
 W dálce na oři že bugném čnj
 Budaucj manžel a welitel hradu,
 Mage swau družinu w boku a w zadu.

Bohatýr paluge bljže a bljž, —
 Přjlbice gasná se w paprscjch kmjtá,
 Kolem njž chochol se semo tam zmjtá,
 Na prsa přiléhá krunjře tjž;
 Po straně se kolýsá mu meč,
 Genžto přestál mnohau chrabrau seč,
 Bugary komoň wždy střelhběťe letě
 Přinášj panice na silném hřbetě.

Siwák giž skončuge znáhlený skok,
 Kottú hned zahřměgj hláholy hluchné,
 S nimiž se slučuge wjtánj zwučné.
 Mladota běře tu k newěště krok,
 Tato w náručj mu klesá hned,
 A on ze rtau ssage lásky med,
 Aužegi k zbanřené hrudi gi wine,
 Až se přes ruměncac slza gj line.

Nynj se hostinný počjná ples;
 Každý swau weselost na gewo dáwá,
 Gelikož Lyea nebeská šíawa
 We čilých žilinách koluge dnes.

Hudba weleluzná stále znj,
 Že na sňatek zádny nepomnj,
 Přjtel se s přjtelem přemile bawj,
 Nedbage, swětlí gde nebo se stáwj.

Zatjm co wšickni tam gásagj tak,
 Počne se obloha škaredě tmjti,
 Gakoby slunce se zdráhalo zřjti,

Mžikem co obgewj sinawj mrak.

Tento srážege se wjc a wjc

Táhne nebesáhlé twrzi wstřjc,

Aby na pomstú giž za malau dobu

Na wše, co w hradu ge, wychrlil zlobu.

Haukawá wíhřice strhne se w tom,
 Kotauče práchu se w powětrj kaurj,
 Zawsitne w mraku se — aita giž bauřj

Ukrutným rachotem strašlívý hrom.

Geště gednau křižuge se blešk,

Na to ráz a ráz — tu walný třesk

Rozmete týnu přepewného stwůru,

Přičemž i plameny šlehagj wzřůru.

Sklepenj sijně, kde držán byl kwas,
 Zasuge w pádu swém hostinú celau;
 Našeltě zenich zde s družicj wrélau

Manželské lože, by newstali zas. —

Tak chce wěčný, sprawedlívý Bůh,

Aby člowěk zaprawil swůg dluh,

Otce wždy zbožného neslyše rady,

Liknuge zamezit nemrawné wady. —

Eyhle a druhý tu wjdán byl diw

Rozbilyř třeskotem hromowé rány

Stěny i murtjny na čtyry strany,

Kdež byl až posawád duchownj žiw.

Tento s žasem wystupage wen,
 Mysle, skutekli to nebo sen,
 K nebesům zasjla djky swé žhaucj,
 Spášu že přinesl prst wšemohaucj.

Ale gak zbledl mu známěný wid,
 Osud an hradu i pánů uzjral!
 Modlilš se za ně a oči utjral.
 Widěl ho posléze rolnický lid,
 Kterak po mnoho pak geště let
 K rumům staupal, těch tam oželet,
 Gimžto zde splanula žiwota swjce; —
 Wšak i ty hradby se nezdwichly wjce.

*Dle powěsti wzdělal
 Wenceslaw Jaromjr Picek.*

O h n i w ý p l u h .

(Powěst moráwská.)

Záwořický rybnjk gisté
 Na geděn se strhne ráz,
 Neboť na mnohém giž mjstě
 Wetchá gesti geho hráz!^{*)}
 Tak se w okolj hluk stále
 Rozšiřowal dál a dále,
 Az i k Brněku doletěl,
 Kdežto rytjř náhlý
 Hrad swúg nebesáhlý
 Obýwage na lid hřměl. *)

*) Rytjř Tunkl, genžto žil přj za panowánj Jana Lucemburského roku 1340.